ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η δικαιοσύνη δεν είναι ανεξάρτητη υπηρετεί την αστική τάξη, ανεξάρτητα απ' το ποια μερίδα της ευνοεί

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Μεγάλος θόρυβος έχει προκληθεί για τις τηλεοπτικές άδειες με εκτόξευση αμοιβαίων κατηγοριών απ' τους μονομάχους του δικομματισμού. Τη θρυαλλίδα άναψε η απόφαση του Προέδρου του Συμβουλίου Επικρατείας να αναβάλει τη συνεδρίαση του δικαστηρίου για την εκδίκαση της νομιμότητας της εκχώρησης τηλεοπτικών αδειών απ' την κυβέρνηση. Ως αιτιολογία πρόβαλε ότι η «περιρρέουσα ατμόσφαιρα», εννοώντας μάλλον την κοινωνική και πολιτική αναταραχή που προκλήθηκε απ' το θέμα, δεν εξασφάλιζε κατά τη γνώμη του την ομαλή και αντικειμενική εκδίκαση της υπόθεσης.

Η δικαιολογία αυτή είναι τουλάχιστον παράδοξη και αντιφατική, γιατί, εκ διαμέτρου αντίθετα, όταν προκύπτει έντονη αμφισβήτηση για τη νομιμότητα μιας πολιτικής ενέργειας, όπως η παραχώρηση τηλεοπτικών αδειών και η εξαναγκαστική διακοπή της λειτουργίας τηλεοπτικών σταθμών, απαιτείται η αποτελεσματική παρέμβαση της αστικής δικαιοσύνης. Αφού ως τμήμα του «συλλογικού καπιταλιστή" (του αστικού κράτους), εντέλλεται να παρεμβαίνει για να ρυθμίζει τις οξυνόμενες οικονομικές και πολιτικές ενδοαστικές αντιθέσεις, ώστε να μην εκτραχυνθούν και αξιοποιηθούν απ' το εργατολαϊκό κίνημα και πολιτικά του υποκείμενα.

Η κρίση νομιμοποίησης οξύνθηκε με τη δήλωση της προέδρου του Αρείου Πάγου, που σε συνέντευξή της αποκάλυψε ότι η αντιπροσωπία της ηγεσίας της Δικαιοσύνης που συναντήθηκε και συζήτησε με τον πρωθυπουργό έθεσε θέμα παράτασης της θητείας των ανώτατων δικαστών και πέραν του ορίου των 67 ετών που προβλέπει το Σύνταγμα. Αυτή η αποκάλυψη προκάλεσε νέα θύελλα αντιδράσεων, αφού θα αποτελούσε κατάφωρη παραβίαση του Συντάγματος και μάλιστα απ' την κορυφή της εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας, η ικανοποίηση του προνομιακού αυτού αιτήματος.

Παράγοντα όξυνσης των αντιθέσεων αποτέλεσε και η παραίτηση των δύο αντιπροέδρων του

Συμβουλίου της Επικρατείας σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την παρελκυστική τακτική του προέδρου του. Τελευταίο επεισόδιο της διαμάχης μέχρι στιγμής αποτελεί η οξύτατη ανακοίνωση της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων που καταδικάζει με δριμύτητα το αντισυνταγματικό αίτημα της παράτασης της θητείας των δικαστών και πέραν των 67 ετών.

Τα γεγονότα αυτά επιχειρεί να αξιοποιήσει η ΝΔ όχι από ευαισθησία για την περιφρούρηση της «τυφλής» Δικαιοσύνης, αλλά για να εξυπηρετήσει τα κομματικά συμφέροντά της στον υπέρ πάντων αγώνα για την ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ «σήκωσε το γάντι» και ανταπέδωσε στη ΝΔ τις κατηγορίες για χειραγώγηση της δικαιοσύνης, επικαλούμενος κραυγαλέες περιπτώσεις, όπως η ασύδοτη διαπλοκή και η ατιμωρησία της επί κυβερνήσεων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, το νομικό αρρύθμιστο καθεστώς λειτουργίας των τηλεοπτικών σταθμών, η μη αξιοποίηση πληθώρας στοιχείων σχετικών με τη δράση της Χρυσής Αυγής, που λίμναζαν στο υπουργείο Δικαιοσύνης και ήρθαν στο φως με το αίμα του Π. Φύσσα κ.ά. Έτσι το σκηνικό του στείρου και παραπλανητικού δικομματικού σκυλοκαβγά, για το ποιος είναι χειρότερος, στήνεται ξανά σ’ ένα σοβαρό πρόβλημα.

Περισσεύει η υποκρισία των αστικών κομμάτων. Ούτε Ηρακλείς ούτε διαφθορείς της αστικής δικαιοσύνης είναι, όπως ισχυρίζονται και αλληλοκατηγορούνται. Διότι **η αστική δικαιοσύνη δεν είναι ανεξάρτητη,** όπως διακηρύσσει η συστημική ιδεολογία. Είναι τμήμα με ιδιαιτερότητα και σχετική αυτοτέλεια, του **κατασταλτικού μηχανισμού του αστικού κράτους**. Αποστολή της κύρια είναι η πολιτική προστασία και αναπαραγωγή της αστικής τάξης. Οι αντιθέσεις που εμφανίζονται στους κόλπους της εκφράζουν ενδοαστικές αντιθέσεις για την προάσπιση των ιδιαίτερων συμφερόντων της ή την προτίμηση τμημάτων της για τη μια ή την άλλη μορφή διαχείρισης.

Ο δεσμός της δικαστικής εξουσίας με την κυρίαρχη τάξη διασφαλίζεται θεσμικά μέσω της εκλογής της ηγεσίας της απ’ την εκάστοτε κυβέρνηση. Έτσι εξασφαλίζεται συνολικά η χειραγώγηση του δικαστικού σώματος, αφού η αξιολόγηση και η εξέλιξή του εξαρτάται απ’ την ηγεσία του. Η υποταγή της δικαιοσύνης παρά τη σχετική αυτοτέλειά της, στην εκτελεστική εξουσία και δι’ αυτής κυρίως στην αστική τάξη αποδείχτηκε περίτρανα στην περίοδο των μνημονίων. Ναι μεν η δικαιοσύνη σ’ ορισμένες περιπτώσεις έκρινε αντισυνταγματικές τις περικοπές μισθών και συντάξεων, οι μνημονιακές όμως κυβερνήσεις αγνόησαν παντελώς ή εν μέρει αυτές τις αποφάσεις χωρίς η δικαιοσύνη να διαθέτει θεσμική δυνατότητα αντίδρασης στην ολοκληρωτική πολιτική των κυβερνήσεων ή να επιδεικνύει διάθεση αντίδρασης και καταγγελίας αυτής της πολιτικής.

Ο ταξικός χαρακτήρας της δικαιοσύνης επιβεβαιώνεται απ’ την ταξική μεροληψία της. Ενώ δείχνει ανοχή για τις παρανομίες του κεφαλαίου και των πολιτικών εκπροσώπων του (θαλασσοδάνεια, φοροδιαφυγή, καταχρήσεις, συνενοχή των πολιτικών ή ανοχή τους σ’ αυτές τις παθογένειες» αντιμετωπίζει με υπέρμετρη αυστηρότητα τις αγωνιστικές εκδηλώσεις του κινήματος, διαδηλώσεις, καταλήψεις και κυρίως τις απεργίες, **κηρύσσοντας τις 9 απ’ τις 10 παράνομες και καταχρηστικές!**

Όποια και να είναι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, θα υπηρετεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης, ευνοώντας το ένα ή το άλλο τμήμα της. Σε καμιά περίπτωση πάντως δεν θα ευνοεί την έκφραση των συμφερόντων των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 16.10.2016